

Sygn. akt V ACa 22/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Karczyńska - Szumilas (spr.)
Sędziowie:	SA Katarzyna Przybylska SO del. Artur Fornal
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Petruczenko

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...) we W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 2 października 2018 r., sygn. akt I C 181/17

I. oddala apelację;

II. przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we W. na rzecz radcy prawnego M. Ł. kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu

w postępowaniu apelacyjnym oraz kwotę 79,80 zł (siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem wydatków;

III. nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

SSO del. Artur Fornal SSA Teresa Karczyńska – Szumilas SSA Katarzyna Przybylska

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 22/19

UZASADNIENIE

Powód M. C. domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa - (...) we W. kwoty 120.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość oraz zasądzenia kosztów procesu. Powód wskazywał, że w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności został zarażony (...), która nadto nie została przez pozwanego odpowiednio wcześniej zdiagnozowana.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, kwestionując aby do zarażenia powoda (...) doszło podczas jego pobytu w zakładzie karnym oraz wskazując, że powód był przez pozwanego prawidłowo diagnozowany i leczony.

Sąd Okręgowy we W. wyrokiem z dnia 2 października 2018 r. oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód w okresie od 30 maja 2012 r. do 26 sierpnia 2017 r. odbywał karę pozbawienia wolności w (...) we W.. W dniu 3 lipca 2018 r. M. C. ponownie został osadzony w (...) we W. w celu odbycia kolejnych orzeczonych wobec niego kar. W dniu 30 maja 2012 r. powód został poddany wstępnemu badaniu lekarskiemu w celu oceny stanu zdrowia podczas przyjęcia do (...) we W.; (...)(...). Powód nie zgłaszał dolegliwości ze strony układu oddechowego, kiedy był przyjmowany do (...) we W. ważył 61 kg.

Po upływie dwóch lat od osadzenia powoda w (...) we W. zlecone zostało kontrolne badanie RTG (...)(...)

(...)

W dokumentacji medycznej brak jest innych wpisów wskazujących na to, aby powód zgłaszał jakiegokolwiek dolegliwości ogólne oraz ze strony układu oddechowego. (...)W okresie od 30 czerwca 2016 r. do 2 stycznia 2017 r. powód przebywał w Oddziale (...) (...) G.. (...)(...)

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w G. z dnia 17 października 2016 r. powód zaliczony został do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do 31 października 2017 r. ze wskazaniem, iż jest niezdolny do zatrudnienia.

Badanie powoda wykonane (...) (...) (...), (...). (...) (...).

(...) (...) we W. (...) w (...) we W.. W okresie pobytu powoda w (...) we W. (...)

Obecnie stan zdrowia powoda jest dobry; nie przyjmuje on żadnych leków.

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie wiarygodnych dokumentów, zeznań świadka, częściowo przesłuchania powoda oraz opinii biegłego(...), którą Sąd Okręgowy ocenił jako pełną, należycie uzasadnioną i nie podważoną skutecznie w toku procesu.

Sąd Okręgowy stwierdził, że biegły wskazał w opinii, iż nie jest możliwe ustalenie kiedy doszło do zakażenia (...)w (...) we W.. (...)(...)

Z dokumentacji medycznej powoda nie wynika, aby zgłaszał on niepokojące objawy chorobowe:(...) Nie jest także prawdą, że powód w dniu przyjęcia do (...) we W. w roku 2012 ważył 70 kg, albowiem wpis w książeczce zdrowia powoda wskazuje, że jego waga wynosiła wówczas 61 kg. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy podzielił wniosek biegłego, (...)

Wskazując na przepisy art. 417 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. i art. 444 § 1 k.c. oraz art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo nie było zasadne.

Aktami normatywnymi, które w okresie, kiedy powód odbywał karę pozbawienia wolności regulowały obowiązki zakładów karnych w przedmiocie zapewnienia osobom osadzonym świadczeń zdrowotnych były m.in. kodeks karny wykonawczy (art. 115 § 1) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności i w świetle powyższych regulacji, w ocenie Sądu Okręgowego, działalność (...) we W. nie miała charakteru niezgodnego z prawem. Jak wynika ze zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji medycznej, powodowi zapewniono stałą opiekę medyczną, w tym opiekę specjalistyczną, brak też podstaw do twierdzenia, że zachorowanie powoda spowodowane było jakimkolwiek zaniedbaniami ze strony funkcjonariuszy pozwanego.(...) (...) we W.. (...)

W ocenie Sądu I instancji nie ma podstaw do przypisywania pozwanemu jakiegokolwiek zaniedbania, bądź działania niezgodnego z prawem związanego z osobą powoda. Postępowanie pozwanego było zgodne z regulacjami prawnymi dotyczącymi zasad udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności; powód miał zapewnioną stałą i bezpłatną opiekę medyczną. Powód nie udowodnił, aby działanie pozwanego nosiło znamiona niezgodności z prawem, nie ma żadnych dowodów na to, iż powód nie był prawidłowo zdiagnozowany i leczony, a jego twierdzenia dotyczące zgłaszanych przez niego dolegliwości w okresie przed ujawnieniem jego choroby (od czerwca 2014 r. do czerwca 2016 r.) nie zostały poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami, zaś dowody przeprowadzone w sprawie twierdzeniom tym zdecydowanie przeczą.

W ocenie Sądu Okręgowego nie było żadnych podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia żądanej przez niego kwoty na podstawie art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c., jak również na podstawie art. 24 k.c. w zw. 448 k.c. Okoliczności sprawy i kryteria obiektywne nie dają żadnych podstaw do twierdzenia, iż wobec powoda doszło do naruszenia jego dobra osobistego w postaci zdrowia.

Powód korzystał ze zwolnienia od kosztów sądowych, dlatego nieopłaconymi kosztami sądowymi Sąd I instancji obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. W zakresie odstąpienia od obciążenia powoda kosztami procesu należnymi stronie pozwanej Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze sytuację materialną powoda oraz przebieg postępowania.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego we W. wywiódł powód, zaskarżając go w zakresie oddalającym powództwo i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 417 k.c. w zw. z art. 445 k.c. polegającą na przyjęciu, że działanie pozwanego nie wypełnia znamion odpowiedzialności określonych w wymienionych przepisach prawa;

2. naruszenie prawa procesowego, tj.:

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych powoda, co doprowadziło do niewyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, tj. potencjalnego źródła zachorowania w przypadku osadzenia powoda w jednej celi z osobą(...)

- art. 233 § 1 k.p.c., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia przez:

a) błędną ocenę zebranego materiału dowodowego i dopuszczenie dowodu w postaci przedłożonej przez stronę pozwaną notatki służbowej sporządzonej przez lekarza T. K. (1), która nie wskazuje źródła, na podstawie którego została sporządzona, podczas gdy z historii rozmieszczenia osadzonych wynika, że powód przebywał (...)

b) błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie, że pozwany dołożył należytej staranności w zapewnieniu powodowi odpowiedniej pomocy lekarskiej oraz dochował wszelkich procedur, aby zapobiec niekontrolowanemu rozprzestrzenieniu się choroby (...)(...).

Powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie uchylenia tego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia oraz zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podkreślił także, że fakt przebywania przez niego w jednej celi z osobą chora (...) Ł. B. wynika z treści jego przesłuchania, zaś sam Ł. B. nie złożył stosownego oświadczenia w tym przedmiocie, co uzasadnia uzyskanie informacji w tym zakresie od pozwanego.

Skarżący wskazał, że świadek T. K. (1) nie potrafił wyjaśnić z jakich powodów nie zostały wykonane zalecenia lekarza radiologa co do powoda.

Skarżący podniósł, że opinia biegłego jest niespójna, (...)

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, wskazując na niezasadność zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów kwestionujących ustalenia faktyczne w sprawie poczynione przez Sąd Okręgowy, jako że jedynie prawidłowo ustalony stan faktyczny pozwala na dokonanie oceny prawnej. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może zostać skutecznie przedstawiony przez wykazanie, że Sąd I instancji popełnił błędy w ocenie dowodów, naruszył zasady logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego; konieczne pozostaje przy tym jednocześnie wskazanie konkretnych dowodów, których zarzut taki dotyczy. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania po wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału dowodowego. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zarówno w literaturze jak i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się także, że powyższa ocena musi być oparta na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału dowodowego, przez co należy rozumieć uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności.

Zgłoszony w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. może zostać uwzględniony jedynie w przypadku wykazania jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając, a także w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych. Natomiast nie czyni zarzutu tego skutecznym przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. w sprawie sygn. akt II CKN 817/00, publ. LEX nr 56906, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. w sprawie sygn. akt IV CKN 970/00, publ. LEX nr 52753). Sąd Okręgowy w zakresie koniecznym dla rozstrzygnięcia poczynił prawidłowe ustalenia stanu faktycznego sprawy, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i uznaje za własne, zatem nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania. Skarżący kwestionuje zasadne uznanie przez Sąd Okręgowy za wiarygodny dokumentu w postaci notatki służbowej z dnia 21 września 2018r. sporządzonej przez Kierownika Ambulatorium I. (...) (...) we W. T. K. (2), podnosząc że nie zostało wyjaśnione na podstawie jakiego źródła została ona sporządzona, jednakże nie budzi wątpliwości, że notatka

ta sporządzona została przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę czerpaną z dokumentacji medycznej, przy czym podkreślić należy, że dotyczy ona dość długiego okresu 6 lat, podczas gdy składając zeznania świadek T. K. (2) odniósł się on (...) (...). (...)w P. (...) (...) we W. nie (...) (...) we W., skoro inne osoby na takiej liście figurują. (...) (...) (...) we W.; (...)Ł. B..

Sąd Okręgowy nie przeprowadził dowodu z informacji, o jakiej uzyskanie od pozwanego wnosił powód, czy Ł. B. chorował (...) I. (...) (...) we W. (...)

Tożsame względy zdecydowały o pominięciu przez Sąd Apelacyjny wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji o uzyskanie informacji od pozwanego i przeprowadzenie z niej dowodu, czy i kiedy Ł. B.(...)pominięciu na mocy art. 381 k.p.c. podlegał także wniosek dowodowy zgłoszony w apelacji o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia książeczki zdrowia Ł. B. i przeprowadzenie z niej dowodu.

Sąd Okręgowy nie czynił ustaleń w zakresie ewentualnych konsekwencji przebytego przez powoda leczenia dla jego zdrowia, jednakże pozostawały one zbędne w sytuacji prawidłowego uznania, że brak jest podstawy do przypisania pozwanemu odpowiedzialności za sam proces chorobowy powoda i jego przebieg.

Skarżący kwestionuje także ocenę dowodu z opinii biegłego z zakresu (...) J. G. jakiej dokonał Sąd Okręgowy, jednakże Sąd Apelacyjny ocenę Sądu I instancji w tym zakresie w pełni podziela. Nie świadczy o niespójności tej opinii okoliczność, że biegły jednoznacznie stwierdza, że zdjęcie(...) (...) (...) J. G. (...) T. K. (2)(...)

(...)

Jedynie na marginesie wskazać trzeba, że z opinii biegłego nie wynika, aby brak możliwości poddania powoda badaniom lekarskim wpłynął na jej treść w zakresie mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu.

Wobec powyższych względów apelacja na mocy art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę okoliczności, które stały się przyczyną zwolnienia powoda od kosztów sądowych, ale również okoliczność, że powód mógł mieć subiektywne przekonanie o związku swojego zachorowania z pobytem w (...) we W., skoro podczas pobytu w tej placówce doszło do jego zachorowania. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. poz. 1714 z późn. zm.), przy czym brak było podstaw do przyznania na rzecz pełnomocnika powoda wskazanych przez niego kosztów dojazdu do (...) we W., które zostały określone przy zastosowaniu stawki 0, (...) za kilometr bez jakiegokolwiek uzasadnienia takiego sposobu ich określenia.